

# POÉTA, AKI VISSZATÉRT

BESZÉLGETÉS BAKA ISTVÁNNAL

BESZÉLGETŐTÁRS: NIKOLÉNYI ISTVÁN

A halk szavú fiatalember halk szavú költő. Valami rejtett szemérem, bensőséges, nagyon személyes természetlára az övé. A szó hangulati értelmében poéta. Ha versel, őszbe, tavaszba menekül; erdők fái között, virágok között keres oltalmat, menedéket; tóban, esőben, záporban fürdik, suttog, imádkozik, lázad a Reményért, „Hogy hittem én, tebenned, erdő!” Akár kulcsmondata lehetne ez Baka István költészetének.

Ehhez képest most rideg falak vesznek körül. A szerkesztőségi szoba kényelmes foteljában zavartan tömködi pipáját, a rutinos nyilatkozat láthatóan idegen neki, mint kozmetikuskéznek a tarlószántás. Asztalomon legfrisebb publikációja, szegedi es odesszai költők minap kijött antológiája indul a verseivel. Több gyűjteményben kapott már helyet, *(Dózsa, Add tovább, Tengerlátó, Szép versek)*, az első önálló kötete, a *Magdolnazápor* a 70-es évek közepén jelent meg, s öt évvel később a második, *Tűzbe vetett evangélium* címmel. Pillanatnyiag, 34 évesen itt tart. Sok ez, kevés? Mindenesetre tény, maga sem rejti véka alá, keveset ír, tetemes kihordási idővel szüli verseit.

– Ami nem jelenti azt, hogy keveset dolgozom, igyekszem órákat tölteni naponta papír mellett, még ha nem is lesz belőle vers. Depressziós hangulatok szállnak meg, amikor semmi sem jut az eszembe. Mit csináljak, ilyen az alkatom; hanem a rövid, fölszabadult periódusaimban igazán könnyen írok. Tulajdonképpen nem a megkezdett verssel akadnak gondjaim, inkább a külső körülmények befolyásolnak erősen. Persze abból a típusú lírából, mi az én sajátom is, nehéz mennyiséget hozni. Jóval termékenyebb az élménylíra vagy a divatos nyelvi játék. Érzem, így nem mehet soká, ezért mással is próbálkozom: az elmúlt években megírtam egy kötetnyi prózát, mely áttételessége ellenére az élményirodalmat pótolja számomra. Novellák meg egy dráma, nemrég küldtem el a kiadóhoz...

– *Dunántúli születésű. Szekszárdról jött a szegedi bölcsészkarra, s a magyar-orsz szakos diplomájával rövid két esztendőre visszatért Tolnába tanítani, mielőtt ide telepedett volna. A Kincskeresőnek lett*



dolgok. Hozhatnék példát eleget, csupán az irodalomból, *Veress Miklóstól Zalán Tiborig*, vagy hogy ne menjünk messzire, itt van *Ilia Mihály*, az ország legjelesebb folyóiratszerkesztője – nem én mondom, nagyhírű irodalomtudósunk aposztrófálta így az írószövetségi közgyűlésen –, folyóirat nélkül él ma is itt, közöttünk, csöndben. Hiányzik a helyi értékek következetes, méltányos, értő figyelme. Nem azért mondom, de az ösztöndíjrendszer sem célratartó: a rászorulóknak kevés, másnak meg allig jelent valamit. Tényleg nem panaszképpen, hiszen én is megkaptam, mindjárt az első osztásban. Aztán. Ma sem tudunk beszélni, csak szemellenzősen, a generációs feszültségekről, melyeket legszívesebben értéknivellációba bújtatunk. Pedig sokan egyébként is hajlamosak pletykákból, árfolyamokból, semmint teljesítménye alapján megítélni az embert. Rólam speciel valamilyen rejtélyes oknál fogva az terjedt el, hogy nacionalista vagyok – egy olyan Szegeden, ahol például a Feszty-körképet restaurálják... Szeretném hangsúlyozni, nem a különdöző díjak, juttatások határozzák meg az ember közérzetét, hanem a légkör, amelyben nem keveredhetünk oktalanul gyanúba – hogy csupán a *Gazdátlan hajók* életre-vajúdása körüli esztétikai és egyéb hercehurcákra célozzak. Végülis megjelent, persze, 1500 példányban mindössze. Ám ami most készül, inkább újramezítésnek tekinthető, semmint azt folytatná. Sajnálom, hogy ilyenekről kell beszélnem, akadozva is teszem, szívesebben lelkendeznék. Örömmel, várakozással eltelve jöttem Szegedre, s változatlanul állítom, a város lehetőségei adottak is. Láthatatlan falak között azonban nemigen telhet többre, egyébire; igyekszem elvégezni a munkámat, becsülettel.

([Délmagyarország, 1982. február 24. 5. p.\)](#))

---

(Kiegészítés a [Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések](#) című kötethez)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)